

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φειδοτράχουδη, 'Ο Λησμονημένος, παιήματα
νπὸ Γεωργίου Βιζυηνού.

Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Σ.

Στὴν Ἰτιὰ ἀπὸ κάτω, δραματικὸν εἰδύλλιον
ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου (ἀπόσπασμα).

Τὸ Θῆλυ, διήγημα ὑπὸ Γρ. Ξενοπούλου.

'Ο Χρυσοκάραβος, διήγημα 'Εδγάρδου Πόσου
(μετ' εἰκόνων), μετάφρασις 'Εμμανουὴλ Ροΐδου.

'Ο θάνατος τῆς Αυτῆς (μία σκηνὴ ἀπὸ τὸν
Peer Gynt τοῦ 'Ιψεν).

Μικρὰ διάχορα.

Χρονικά.

'Η Ἀλληλογραφία μας.

'Οδος ἐν Σμύρνῃ (εἰκών).

"Ἐνεκεν ἀπροόπτου κωλύματος ἔδρα-
δινεν ἡ ἐκτύπωδις τοῦ παρόντος φυλλα-
δίου τῆς «Εἰκονογραφημένης Εστίας».
"Ἐντὸς τῆς μεθεπούμενης ἔδουμάδος οὐ
ἔκδοθετι διὰ τοῦτο δύο φυλλάδια.

Ἄλλεπιστοι καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφο-
ρῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Εστίαν» :
Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
θυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Εστίας»
Αθήνας.

ἀπαισίαν ἔκεινην κραυγὴν. Ἡτο ἥλλοιω-
μένη, ωχρά, μὲ ὄφθαλμους διαγοίκους,
δικρυθρέκτους . . . Ὁλίγον ἀκόμη καὶ θά-
ἐτρελαίνετο, ὥλιγον ἀκόμη καὶ θά ἐκρη-
μίζετο ἐκ τῆς ἀμάξης . . . Τετέλεσται! Η
ὅρμὴ τοῦ ἀνδρὸς ἀνεκόπη, ὁ ἐγωισμός του
ἐνικήθη.

— Γιάννη, στάσου! ἐφώναξεν ἐπιθη-
τικῶς.

Ο ἀμάξηλάτης ἐκράτησε τοὺς ἵππους.
Ἡτο συνειθισμένος νὰ ὑπακούῃ εἰς πᾶσαν
περίστασιν καὶ εἰς πᾶσαν στιγμὴν. Τὸν
διέταξαν νὰ ικανηθῇ καὶ ἐνικήθῃ. Ο ἄλλος
ἀμάξηλάτης ἐπροχώρησε καὶ ἀπεμαρτύνθη,
θριαμβεύων ὅπως πάντοτε.

. . . Ο δρόμος ἐπανέκτησε τὴν προτέ-
ρην του ἡρεμίαν. Οἱ ἵπποι ἐχρεμέτισαν
ἀσθενῶς. Τὸ νέφος τοῦ κονιορτοῦ διελύθη
καὶ κατέπεσε, καὶ τὸ τοπίον τῆς ἔξοχῆς
ἀνεράφνη καὶ πάλιν ἐν ὅλῃ του τῇ ώρᾳο-
τητῇ. . . Άλλα ποῖος εἶχεν ὄρεξιν πλέον νὰ
τὸ ἀπολαύσῃ; Ἐκείνη εἰς τὴν μίαν ἄκρην
ἀπέμενεν ἀκόμη σιωπηλὴ καὶ ωχρά, ἀτε-
νίζουσα μὲ ὄφθαλμους ζωαδῶς ἐντρόμουσες
τὸν σύζυγόν της, καὶ μὲ ἐκφρασιν προσώ-
που αἰνιγματώδη, ἡ ὅποια ἔξερφαζε μᾶλ-
λον μομφὴν διὰ τὸν τρόμον, τὸν ὅποιον
ἥθελησε νὰ τῇ προξενήσῃ.

Ἐκείνος εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην κατηφῆς
καὶ σκεπτικός, ἐπέμενε προσηλῶν τοὺς

βίων τῆς στολῆς τοῦ ἀπαθεῦς καὶ ἀκινήτου
ἀμάξηλάτου. . . Εἰς τὴν στιγμὴν ἔκεινην
τὴν ταχεῖαν εἶδε διὰ πρώτην φορὰν ὡς
ἐν πανοράματι τὴν ζωὴν του διλόκληρον.
Πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν του τὸ Θῆλυ,
τὸ ἀσθελές καὶ θειλόν, ἀλλὰ πολυθέλγη-
τρον καὶ παντοδύναμον θῆλυ, τὸ ἀνακό-
πτον εἰς πᾶσαν περίστασιν τὴν ἀνδρικήν
του ὅρμὴν καὶ προκαλοῦν διὰ τοῦ αἰωνίου
τοῦ φόρου, μετὰ τὴν ψευδῆ παρόρμησιν τοῦ
πρώτου ἐνθουσιασμοῦ, τὴν τελικὴν ἦταν
εἰς τὸν ἄγωνα τῆς ζωῆς.

"Ἄθυσσος τοὺς ἐχώριες τὴν στιγμὴν
ἔκεινην — ἡ ἀθυσσος τοῦ γεννωμένου μίσους.
Καὶ κανεὶς ἔξι ὅσων τοὺς ἔβλεπε παρερχο-
μένους ἐφ' ἀμάξης ὅμοιος, δὲν θὰ ἔλεγε
τῷρα, ὅτι ἐκ τῆς πλευρᾶς του ἥτο τῷ σόντι
πλασμένη ἡ παρὰ τὸ πλευρὸν ἔκεινου γυνή.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ¹

Διήγημα 'Εδγάρδου Πόσου.-Μετάφρ. Ε. Δ. Ροΐδου

"Ὑποσχεθεὶς γενναίαν ἀμοιβὴν μετέβη
ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν της εἰς τὸν τόπον ἔκεινον
καὶ, ἀφοῦ τὴν ἀπέπεμψα ἥρχισα νὰ ἔξε-
τάξω τὸν βράχον ὑπὸ ὅλας του τὰς ἐπό-
ψεις. Ο πύργος ἀπετελεῖτο ἐξ ἀτάκτου
συμπλέγματος ὄρθολιθων, εἰς ἐκ τῶν δοπίων
διεκρίνετο διὰ τὸ ὑψός καὶ τὸ κανονικὸν

σχῆμα του, τὸ ὅποιον τὸν ἔκαμψε νὰ
ὅμοιάῃ λαξευτόν. Κατορθώσας γ' ἀναρ-
ριγηθῶ μέχρι τῆς κορυφῆς εύρισκόμην ἔκει
εἰς μεγάλην ἀμυγχίαν περὶ τοῦ πρακτέου,
ὅτε διέκρινα μίαν περίπου ὑάρδουν ὑποκά-
τω αὐτῆς προεξοχήν τινα δεκαοκτὼ περί-
που δακτύλων καὶ ἐνὸς μόνον ποδὸς πλά-
τους. "Ανωθεν αὐτῆς ὑπῆρχεν εἰδός τι
σηκοῦ, ὁ ὅποιος τὴν ἔκαμψεν νὰ ὅμοιάῃ
μὲ τὰ κοῖλα θρονία τῶν προγόνων μας.
Ἐκ τούτων ἐπεισθην ὅτι εἶχον ἀνεύρει τὸ

φήματος καὶ ἐπλησίαζα εἰς τὴν λύσιν τοῦ
αἰνιγματος.

Τὸ δὲ καλὸν ὑαλίον δὲν ἤδυνατο νὰ
σημαίνῃ ἄλλο παρὰ τηλεσκόπιον, διότι
μόνον ὑπὸ τοιαύτην σημασίαν μεταχειρί-
ζονται τὴν λέξιν σι θαλασσινοί. Πρόσθλον
λαπίδην ἥτο ὅτι ἔπειτε νὰ κάμψω γρῆσιν
τηλεσκόπου κατὰ διεύθυνσί των ὡρισμέ-
νην καὶ ἀνεπίδεκτον μεταβελῆση, οἱ δὲ δρι-
σοὶ 40°, 13' καὶ βορειοδυτικῶς ὑπεδει-
κυνούν τὸ σημεῖον πρὸς τὸ διποῖον ἔπειτε νὰ
εύθυνω τὸ τηλεσκόπιον. Κατεχόμενος ὑπὸ
ἀπεριγράπτου συγκινήσεως ἐκ τῶν ἀνακα-
λύψων τούτων ἔτρεξα εἰς τὴν σκίαν μου,
ἔλαβα τηλεσκόπιον καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸν
βράχον.

"Ἀναρριγηθεὶς εἰς τὴν ἔξερχουσαν κορω-
νίδα παρετήρησα ὅτι μόνον εἰς ὡρισμένην
τινὰ θέσιν αὐτῆς ἤδυνατο τις νὰ καθίσῃ
καὶ τοῦτο ἐπειθεῖσιν τὴν εἰκασίαν μου.
"Εσπευσκ τότε νὰ μεταχειρισθῶ τὸ τηλε-
σκόπιον. Ο δρισμὸς τεσσαρακοστὴ πρώτη
μητρὰ καὶ δεκατρία λεπτὰ ἀνεφέρετο προ-
φανῶς εἰς τὸ ὑψός ὑπεράνω τοῦ ὄριζον-
τος, ἀφοῦ ἡ ὄριζόντιος διεύθυνσις ὑπεδει-
κυνετο διὰ τοῦ βορειοδυτικῶς. Εἴθινας τὴν
βοηθεία μικρᾶς πυξίδος τὸ τηλεσκόπιον μου
πρὸς τὸ σημεῖον ἔκεινο ἥρχισα νὰ κινῶ
αὐτὸν βραδέως ἀπὸ τῶν ἀνω πρὸς τὰ κάτω
καὶ τὰν πάπαλιν, μέχρις εὖ παρετήρησα
στρογγύλην τινὰ ὄπην εἰς τὸ φύλλωμα
μεγάλου δένδρου, ὑπερέχοντος κατὰ πολὺ
πάντα τὰ ἄλλα δρατά. Εἰς τὸ κέντρον
τῆς ὄπης ταύτης ὑπῆρχε λευκόν τι ση-
μεῖον τὸ διποῖον δὲν ἤδυνάμην κατ' ἀρχὰς
νὰ διακρίνω τί ἥτο. Αφοῦ ὅμως συνήρ-
μασα ἀκριβέστερον τοὺς φακοὺς τοῦ τηλε-
σκοπίου μου, ἐθειρίωθην ὅτι ἥτο ἀνθρώ-
πινον κρανίον.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψην ταύτην ἤδυνά-
μην νὰ θεωρήσω τὸ αἰνιγμα τὸς
λυθέν. Η φράσις τῷ σόντι κύριον στέλε-
χος ἔβδομος κλάδος πρὸς ἀνατολὰς φρίζες
προφανῶς τὴν θέσιν τοῦ κρανίου ἐπὶ τοῦ
δένδρου, ἡ δὲ φίψε ἀπὸ
τὸν ἀριστερὸν διφθαλιμὸν
τῆς κεφαλῆς νεκροῦ ἥτο
ἔξιστον σαφῆς, ἀφοῦ ἐπρό-
κειτο περὶ κατωρυγμένου
θηταυροῦ, δηλοῦσα διὰ ἔ-
πρεπε νὰ φιθῇ μολυβδίνη
σφαίρα ἀπὸ τὸν δεξιὸν ὁ-
φθαλμὸν τοῦ κρανίου καὶ
ὅτι γραμμὴ μελίσσης, ἥτοι
εὐθεῖα γραμμή, ἀρχομένη
ἀπὸ τοῦ κορυφῆς τοῦ δέν-
δρου καὶ ἐκτεινομένη διὰ
τῆς σφαίρας, ἥτοι διὰ τοῦ
σημείου ὃπου ἔπεσεν ἡ
σφαίρα, εἰς ἀπόστασιν πεντάκοντα ποδῶν
φρίζε τὸν τόπον ὃπου εἶχε ταφῆ καὶ ἀπέ-
μενε πιθανῶς ἀκόμη ὁ θηταυρός.

— "Ολα ταῦτα μὲ φαίνονται ἥδη ἀ-
πλούστατα, σαφέστατα καὶ λογικώτατα.
Αλλὰ τί ἔκαμψε ἀφοῦ κατέβης ἀπὸ τὸν

— Εσημείωσα ἀκριβῶς τὸ δένδρον, τὴν θέσιν του καὶ τὸ σχῆμά του καὶ ἔσπευσα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου. "Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὅτι εὐθὺς ἡμάρτηση τὸ παθισμα τοῦ διαιτόλου ἐξηγανίσθη ἀπὸ τὸ παθισμα τοῦ διαιτόλου ἐξηγανίσθη ἡ στρογγυλὴ τρύπα, τὴν ὅποιαν ὑπῆρχεν ἀδύνατον ν' ἀνεύρω ὅπου δήποτε καὶ ἂν ἐστρεφόμην. Τὸ ἀριστούργημα εὑρετικότητος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἶναι τὸ ἀμφισθήτητον γεγονός ὅτι ἡ ὅπη αὔτη δὲν εἶναι δρατὴ παρὰ ἀπὸ μίαν μόνην σκοπιάν, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο κοίλωμα ἐπὶ τῆς κορωνίδος τοῦ βράχου.

«Κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην εἰς τὸν Πύργον τοῦ Ἐπισκόπου ἡκολουθήμην ἀπὸ τὸν Δία, ὅστις ἀπὸ ὄπτω ἥδη ἡμερῶν κατεκόπευεν ἀγρύπνως ὅλας μου τὰ κινήσιες, φροντίζων νὰ μὴ μὲ ἀφίνη ποτὲ μόνον. Τὴν ἐπομένην ὅμως ἡμέραν, ἐγερθεὶς πολὺ πρωὶ κατώρθωσα νὰ δραπετεύσω πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ δένδρου μου, τὸ ὅποιον μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις ἡτύχησα ἐπὶ τέλους ν' ἀνεύρω. "Οταν ἐπέστρεψε τὸ ἐσπέρας ὁ μακρός μου ἥτο τόσον ἀνήσυχος καὶ στενοχωρημένος ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ δείρη. Τὰ ἐπίλοιπα τὰ γνωρίζεις ὅσον καὶ ἔγώ».

— Ὅποθέτω, ὅτι ἡ πρώτη ἀνακοινώθη ἀπέτυχεν ἐκ τῆς ἀναστάσις τοῦ Δία, ὁ ὅποιος ἔρριψε τὸν κάραβον ἀπὸ τὸν δεξιὸν ὄφθαλμὸν τοῦ κρανίου ἀντὶ τοῦ ἀριστεροῦ.

— Ἀκοίβως διὰ τοῦτο. Ἐκ τοῦ λάθους τούτου ἐπήρχετο διαφορὰ τριῶν μόνον δικτύων ἐπὶ τοῦ τόπου ὃπου ἐπεσεν ὁ κάραβος εἰς μικρὸν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου. "Αν ὁ θησαυρὸς εἴχε τροφὴ ἐκεῖ, ἡ διαφορὰ αὕτη θὰ ἥτο ἀναξία λόγου. "Αλλὰ ὁ τόπος τῆς πτώσεως καὶ τὸ ἀπέναντι αὐτοῦ μέρος τοῦ κορμοῦ οὐδὲν ἄλλο ἥσαν παρὰ σημεῖα δρίζοντα τὴν διεύθυνσιν τῆς γραμμῆς. Ἡ ἐλαχίστη δὲ αὔτη διαφορὰ ἐπόμενον ἥτο ν' αὐξάνη, ἐφ' ὅσον ἐξετείνετο γραμμή, καὶ ν' ἀπεβῃ σημειτικὴ εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα ποδῶν. "Αν ἡ πεποιθησίς μου ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ κατωργυμένος θησαυρὸς δὲν ἥτο ἀδιάσειστος, θὰ ἔχαναμεν τὸν κόπον μας.

— Ἔχεις δίκαιον. Ἀλλὰ τί ἐσήμανεν τὸ ἐμφαντικόν σου ἥθος καὶ ἡ σοβαρότης μὲ τὴν ὅποιαν διέγραφες κούλους μὲ τὸν κάραβον δεμένον εἰς τὴν ἀκρον κορδονίου; Μ' ἔκαμες νὰ σὲ νομίσω ἐντελῶς τρελλόν. "Επειτα διατί ἐπέμεινες νὰ ἀνθῇ ἀπὸ τὸν ὄφθαλμὸν τοῦ κρανίου τὸ ἔντομον ἐκεῖνο ἀντὶ μιᾶς οἰασθήποτε σφράγικς;

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι κι ὑπεψίκισι σας περὶ τῆς ὑγείας τῶν ζῴων μου μ' ἐφανησαν προσβλητικοί καὶ ἡθίλησαν νὰ σκεπτιμωρήσω διὰ μικρού τινος φενακισμοῦ. Τὴν δὲ χρῆσιν τοῦ κάραβου ἀντὶ σφράγικς μου τὴν ὑπηργόρευσεν ἡ παρατηρήσις σου περὶ τοῦ ἐξαιρετικοῦ αὐτοῦ βάρους.

— Ομολογῶ ὅτι ἡ μικρά σου αὔτη ἀδικησις δὲν ἥτο ἀδικος. Τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἀπομένει ἀκόμη σκοτεινὸν εἶναι οἱ δύο σκελετοί, τοὺς ὅποιούς εὑρήκαμεν εἰς τὸν λάκκον.

— Περὶ τούτων δὲν ἡξεύρω βεβχίως περισσότερα ἀπὸ σέ. Ἡ μόνη δυστυχῶς εὐλογίας ἐξήγησις εἶναι ὅτι ὁ Κιδὸς ὁ θάψας τὸν θησαυρόν, διότι εἴμαι βεβχίος ὅτι ἐτάφη ὑπ' αὐτοῦ, εἴχεν ἀνάγκην βοηθῶν. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς τοιαύτης ἐργασίας ἔθερησε πρέπον νὰ ἐξαφανίσῃ τοὺς κατόχους τοῦ μυστικοῦ του. Πρὸς τοῦτο ἥρεσαν ἵσως δύο κτυπήματα λίσγου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, πιθανὸν ὅμως εἶναι νὰ ἔχειάσθησαν περισσότερα.

(Τέλος)

Ο Πέρος Ζύντ (Peer Gynt) εἶναι τὸ κατ' ἔξοχὴν νορβηγικὸν δράμα τοῦ Ἐρρίκου Ιψεν καὶ ὃς ἐτούτῳ τῷ μᾶλλον ἀπόρριπτον εἰς ἔνον καὶ ἀπκράτειον ἀναγνώστην. Οἱ νορβηγικοὶ μῦθοι κυρίως παρέσχουν εἰς τὸν ποιητὴν τὸ ἐνδόσιμον τῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ φανταστικῶν τοῦ δράματος τούτου σκηνῶν, αὐτὸς δὲ ὁ ἥρως του, ὁ περιλόγητος Πέρος Ζύντ, εἶναι ὁ ἐξίδιανικευμένος τύπος τοῦ Νορβηγοῦ, μὲ δόλας τὰς ἀνθικὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας. "Ἐν τούτοις τὸ κάλλος τῆς αὐτοτελοῦς σκηνῆς, τὴν ὅποιαν ἀποσπῶμεν ἐνταῦθα, εἰς κανένα δὲν θὰ μείνῃ ξένον. "Ο Πέρος Ζύντ, ἐπιστρέψων εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, εὐρίσκει τὴν γηραιάν του μητέρου ἐταιρούμεναν. "Ἐνῷ δ' ἐκείνῃ, τρέμουσα κατὰ τὴν προσέγγισιν τῆς ὑπερτάτης στιγμῆς, ζητεῖ διὰ τῆς προσευχῆς νὰ προετοιμασθῇ διὰ τὴν αἰωνιότητα, ὁ οὐρανὸς της, μὴ στέρων νὰ την ἀφήσῃ ἀντιμετωπον πρὸς τὸν θάνατον, τὴν ἀπομακρύνει ἐπιτηδεῖς ἀπὸ τὰ σθερά καὶ ἐπώδυνα· ἐπωφελούμενος δὲ τῆς γερουτικῆς της ἀδύναμίας, τὴν παρασύρει διὰ ὑστάτην φορὰν εἰς τῶν ὄντερων τὸν κόσμον, ὃπου τοσάκις εἴχε μετ' αὐτῆς πληνθῆ. "Ἡ σκηνὴ αὕτη, ἡ δοσοῦ ἀπλῆ τόσον καὶ βαθείᾳ, ἀποτελεῖ μίαν τῶν θυμακατότερων σελίδων τῆς νεωτέρας δραματικῆς ποιήσεως.

Σ. τ. Δ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΑΣΗΣ

(Απὸ τὸν «Πέρο Ζύντ» τοῦ Ιψεν)

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ (καθήμενος εἰς τὸ γεῖλος τῆς κλίνης). — "Οχι, ἀφῆσε. Ἐμεῖς ἐδῶ τόρα θὰ μιλήσουμε οἱ δύο μας, θὰ κοινωνίασουμε γιὰ ἔνα σωρὸ πράγματα, θὰ ἔχεισασουμε κάθε πίκρα καὶ κάθε βάσανο, ὅ, τι πληγόνει τὴν ψυχή, ὅ, τι ματόνει τὴν καρδιά... Διψήσ; Θέλεις νὰ σου φέρω τίποτε νὰ πιῇς; Δὲν μπορεῖς τάχικα νὰ ξαπλωθῆς καλά, διλωδιόλου; Τὸ κρεβάτι εἶνε κοντό. Γιὰς νὰ ἐδῶ... μπᾶ! καλέ δὲν εἶνε τὸ δῖοις κρεβάτι ποῦ κοιμούμονυ ὅταν ἥψουν μικρός: Θυμάσκι τότες πῶς ἐκθύμουσσον καὶ σὺ κοντά μου καὶ μ' ἐσκέπαζες, ζεστά καὶ μου ἔλειγες τραγούδια λογιῶν τῶν λογιῶν;

ΑΑΣΗ. — Ναι, θυμάσκι; Ἐπιτέλα με τὸ ἔλκυθρο, στὸν δῖοις καιρὸ ποῦ ὁ πατέρας σου ἔλειπε σὲ ταξιδεῖ. Αμάξι μας ἥταν τὸ κρεβάτι καὶ κόλπος παγωμένος τὸ πάτωμα. ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ναι, μὰ τὸ καλλίτερο

δέν το θυμάσκι, μητέρα! τὸ ἀλογό μας!

ΑΑΣΗ. — Καὶ λές νά το ξέχασα, παῖδι μου; Δὲν ἐπέρναμε τὴν γάτα, τὴν Λιλίνα, καὶ δὲν την ἐθέλαμε ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκιλα;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Βουνὰ καὶ λαγκάδια ἐπεργούσαμε καὶ στὸ παλάτι πᾶν εἶνε στὸ βασήλευμα τοῦ φεγγαριοῦ καὶ στὴν ἀνατολὴν τοῦ ἥλιου, στὸ παλάτι τῆς Σόροιας. Μόριας ἐπηγανίαμε. "Ενα ραβδί κρατούσες στὸ γέρα γιατί καρπούσι.

ΑΑΣΗ. — Έγὼ ἐκαθόμουν μπροστά.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ναι, ναι! ἀφίνες κάτω τὰ γαλινάρια καὶ γύριζες, σὰ νὰ ταξιδεύεις στ' ἀλήθεια, καὶ μ' ἐρωτούσες ἀν ἐκρύωνα. Ο Θεός νά σου το πληρώσῃ, καλὴ γερόντισσα, εἴχες χρυσῆ καρδιά. — Μὰ γιατί ἀναστενάζεις;

ΑΑΣΗ. — Μου πονεῖ νὰ ράχη. Τὸ σκούδι εἶνε τόσω σκληρό!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ξαπλώσου καλά... Θά σε βοηθήσω ἐγώ. Νά, τόρα δὲν αἰσθάνεσαι μαλακά;

ΑΑΣΗ (ἀνήσυχη). — "Οχι, Πέρο, θέλω νὰ φύγω... .

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Νὰ φύγης;

ΑΑΣΗ. — Ναι, νὰ φύγω· αὐτὸ μονάχη ποθι.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Καλὲ χωρατεύεις! "Ελα, σκεπάσου καλά. Γιὰ στάσου νὰ καθήσω στὰ πόδια τοῦ κρεβατιού. Λαμπρά! Καὶ τόρα θὰ περάσῃ ἡ βραδύτη μας μὲ γιλιες κοινέντες γωρίες νά το καταλαθούμε.

ΑΑΣΗ. — Δάσι μου καλλίτερο τὴ Σύνοψη. ቩ ψυχή μου εἶνε τόσω ἀνήσυχη!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Εἰς τὸ παλάτι τῆς Σόροιας—Μόριας ὁ βασιλῆς καὶ ἡ βασίλισσα δίνουν μεγάλο χαρό. Καθησε ἡσυγη στὸ ἔλκυθρό σου. Θά σε πάγω θίουν ἐκεῖ-κατώ.

ΑΑΣΗ. — Μά, γρυσέ μου Πέρο, εἰψι προσκαλεσμένη;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ναι, εἴμαστε καὶ σιδό. (Πειθάλλει διὰ σχοινίου τὸ κάθισμα, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον κοιμεῖται ἡ γάτα, λαμβάνει εἰς τὴν γείσον ραβδίον καὶ κάθηται ἐμπρός, εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κλίνης). "Οπλά! Εὔπρός, δρόμο, Βορειά, ἀλογάκι μου μαρτσό. Μητερούλα μου, δὲν πιστεύω νὰ κρυόνης: Καλά... Βλέπεις τὶ ώρακι που πηγαίνουμε; "Ο, τι πής ἀξίζεις αὐτὸς ὁ Βορειάς.

ΑΑΣΗ. — Καλέ μου Πέρο, τ' εἶν' αὐτὸ πού κτυπᾷ ἔτσι;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ακοῦς; Εἶνε τὰ κουδουνάκια τοῦ ἀμπάξιου μας, μητέρα.

ΑΑΣΗ. — "Ω, τί κρότος ὑπόκωφος τόρα!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ακοῦς: Αὐτὴ τὴ στιγμὴ περνοῦμε ἔναν κόλπο παγωμένο.

ΑΑΣΗ. — "Α, φεύγω μα. "Ακούγω κάτι στενάγματα, κάτι ἀγκομαχητὰ παράξενα, ἀγριά... τί εἶνε;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Τίποτα, τὰ ἔλατα κακούνουν ἔτσι ἐκεῖ κάτω στὸν ξερόκαμπο.

ΑΑΣΗ. — Τ' εἶν' ἐκεῖνα τὰ φῶτα που λαμποκεπούν ἀπὸ μακριού;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Τὰ παράθυρα καὶ σι